

Čtení: J 1,9-14 *Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*

Kázání: 1 Kor 4,1-2 *Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. Od správců se nežádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným.*

Asi taky znáte ty lidi, kteří pořád nadávají na dnešní stav věcí a dovolávají se při tom nějak vzdálené minulosti, kdy to bylo jinak, líp, úplně nejlíp. A často tou dobou myslí svoje dětství. Člověk už to tak má, že si idealizuje svoji minulost. A tak se potom volá k návratu k tradicím našich otců a my dnes z toho vycházíme jako břídilové, kteří všechno jen ničí. V církvi existuje ještě jedna zvláštnost. Často se totiž považuje za tu dobu, kdy to bylo v církvi všechno jinak a úplně správně, doba prvotní církve. Té církve, o které se píše v Bibli. Jsem vděčný Bibli a studiu církevních dějin, protože díky nim vím, že žádná taková ideální doba, kdy se to dělalo správně, nikdy neexistovala. Nebyla nikdy žádná růžová ani bleděmodrá minulost. Nebylo žádné období, kdy vše bylo tak, jak má být. Stejně jako nebyli žádní lidé, kteří by byli jen růžoví nebo bleděmodří. Všichni lidé i všechny doby byli vždycky nějak upatlaní a zašpinění.

A proto mám rád i Bibli. Protože v Bibli se nic a nikdo neidealizuje. Rozhodně tedy ne doba první církve. Ten náš přečtený oddíl je z dopisu do Korintu. Korint bylo tehdy bohaté město, ve kterém bylo úplně všechno. Od překrásných paláců po ty nejhorší podoby lidského života. Tak jako v každém jiném bohatém městě. A podobné to bylo i v církvi v Korintu. Byla tam směs všeho, nadšené víry, duchovních darů a charismatických projevů, byli tam proroci a duchovní učitelé, nebyla tam v církvi nouze o zázraky a projevy Boží moci. Podle někoho jistě skvělá, žijící církev, ve které tepe Duch svatý. Zároveň tam ale na sebe byli lidé zlí a bezohlední, hádali se o blbosti a žili v neustálém napětí, taky se během bohoslužby opíjeli a po kázání si chodili odfrknout za prostitutkama. A do toho všeho se ještě předháněli v tom, kdo z nich následuje lepšího faráře, někdo apoštola Pavla, někdo Apolla, někdo Petra a někdo přímo Krista. Je to zvláštní, jak často jdou ty nejlepší duchovní věci ruku v ruce s těmi nejubožejšími lidskými projevy. Jak často jsou lidé obdařeni duchovními dary v tom neduchovním životě trapní. Jako by se Duch svatý zapomněl dotknout jejich charakteru.

A do takové církve píše apoštol Pavel: Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. Tam, kde by lidé rádi viděli jako svého vůdce charismatickou osobnost, skvělého kazatele, který dokáže vytahovat z rukávu fantastické a zábavné promluvy a přednášky, na každou otázku dovede zajímavě odpovědět a vše rychle a správně rozhodnout. Tam, kde se chtějí lidé zaštitovat a schovávat za nějakou hvězdu, tam Pavel nabízí Kristova otroka a jakéhosi správce Božích tajemství. Ani ne vlastníka tajemství, jenom nějakého správce. Od majitele by to tajemství šlo alespoň koupit, ale co může dělat správce? Pavel říká, že od správce se nežádá víc, než aby byl shledán věrným. Takhle obyčejné to je. Věrnost. Asi jako když člověk vidí staříčké manžele, kteří jsou spolu třeba už padesát let. Taky spolu nevydrželi proto, že by byli kdovíjak skvělí. Že by ten muž byl kdovíjak fantastický manžel, plný pochopení a laskavosti, nadmíru obětavý. A že by ta manželka byla kdovíjak krásná, přitažlivá a při tom skvělá kuchařka a perfektní v uklízení a starání se o domácnost. To, co

udrží dva lidi spolu tak dlouho je prostě jen věrnost. Věrnost druhému člověku a tomu, co člověk slíbil.

A nic víc se nechce ani od ... od koho vlastně? O kom to tady Pavel mluví, že má být tím správcem Božích tajemství? Má to být jen vedoucí v církvi? Jenom farář? Popřípadě kurátor a možná alespoň někdo ze staršovstva? To by byla hodně divná církev, kde by Božím služebníkem byl jen farář. Nakonec tady Pavel mluví o všech věřících. Všichni ti křesťané v Korintu a v Římě a v Praze a taky v Soběslavi mají být služebníky Kristovými a správci Božích tajemství. Těmi, kteří budou shledáni věrnými. To není úkol jen pro mě, jako pro faráře. To je úkol nás všech věřících tady na zemi. Zůstat věrnými sami sobě a Bohu. Možná podobně, jako když jsem se tu nedávno snažil ztvárnit ten příběh o Josefovi. V každý okamžik, ať už jsem nahoře nebo úplně v háji, se moci podívat do zrcadla a moci si říci, že jsem to já. Já s Bohem. (Starý židovský příběh o Aronovi Roubíčkově – abys to byl věrný Ty)

Máme být správci Božích tajemství. To je další zvláštní věc. Tajemství. Víme o nějakých takových Božích tajemství? Střežíme nějaká? Nesnažíme se spíš Pána Boha pořád nějak vysvětlovat a učinit pochopitelným? Nesnažíme se furt všechny ty nepochopitelné Boží činy a záměry nějak vyšpekulovat a narvat Pána Boha do přesných definic a odpovědí a věčných pravd? Mám strach, že ano. Že místo toho, abychom před Pánem Bohem zmlkli a snažili se ho zaslechnout, snažili se prostě jen být s ním jako s tajemstvím, pořád vymýšlíme, jak by mohl být všemocný a všudypřítomný a vševědoucí a já nevím jaké ještě vše a vši. A když se to náhodou někomu jakože povede? Moc pěkně to řekl starý církevní myslitel Augustin. Pokud jsi Boha pochopil, pak si můžeš být jist, že to, co jsi pochopil, rozhodně není Bůh. Vždyť co by to bylo za boha, kdybychom si mohli osedlat a zkrotit naším rozumem a sebelepšími nápady? Copak v takového boha lze ještě věřit? Není Bůh spíš tajemstvím? Napadá mě, jestli za tím současným nezájmem o Boha, za tím vším jakoby ateismem, není jen odvěká snaha křesťanů Pána Boha vysvětlit. Jestli to není naše vina, že lidé ztratili zájem o Boha. Kdo by se taky chtěl modlit a doufat v někoho, koho si může vymyslet? My nemáme Boha vysvětlovat. A už vůbec mu nemáme dělat právníky a obhájce. Pán Bůh se dokáže obhájit sám, pokud to bude potřebovat. My s ním máme žít a pokud možno jej zvěstovat. I sebelepší a vzdělanější teolog může o Bohu jen nejistě napovídat. Všechna naše moudrá a vznešená slova o Bohu jsou jen žvatláním a nebo v horším případě kvákáním.

Je to zvláštní chlapík, ten apoštol Pavel. A stále mě překvapuje. Tam, kde se lidé v církvi hádají o čepici a myslí si, že jde o budoucnost vesmíru, neříká jim, že jsou úplně blbí. Tam, kde lidé v církvi dělají zmatky a blbosti, nenadává jim a nesnaží se je z moci své autority přitáhnout na tu jedinou správnou cestu. Namísto toho jen upozorňuje, že nejsme a nemáme být ničím jiným než služebníky Kristovy a správci Božích tajemství. A od správců se nežádá nic jiného, než aby byli shledáni věrnými. Potom, až Pán Bůh přijde a vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí, tehdy se člověku dostane chvály od Boha.